

Chương 2: Người bên miệng măng xà

Vẻ sa sầm, buồn bã của Đàm Thiếu Thành khiến Phong Lan quyết định chấm dứt chủ đề về Ngô Giang. Cho dù cô có không ưa Đàm Thiếu Thành, hay tâm trạng của cô có không thoải mái đi chăng nữa thì cô cũng không muốn tìm vui trên nỗi đau của người khác.

“Ban nãy chị bảo chị đã bỏ công sức đi “tìm hiểu một chút” về lại lịch cô dâu? Chà chà, không ngờ chị vẫn nhiệt tình tốt bụng như thế”. Giọng Phong Lan có chút châm chọc.

Khi Chu Đào Nhiên và cô còn yêu đương thắm thiết, anh ta vẫn thường xuyên đến nhà hàng nên việc Đàm Thiếu Thành biết anh ta cũng chẳng có gì lạ. Chu Đào Nhiên là một “nhiếp ảnh gia tự do đang trên con đường dẫn đến thành công”, nói một cách khác thì là một “nhiếp ảnh gia chưa thành công và không có thu nhập ổn định”. Chỉ cần là những công việc liên quan đến ống kính máy ảnh thì anh ta đều nhận làm, cũng chính vì lần đó Phong Lan mời anh ta đến nhà hàng để chụp ảnh món ăn làm thực đơn mà hai người mới quen nhau. Mấy năm gần đây, Chu Đào Nhiên hợp tác với vài tạp chí nhỏ, Phong Lan nghe nói Đàm Thiếu Thành cũng từng móc nối giới thiệu cho anh ta vài mối. Cho dù Phong Lan luôn nghi ngờ “lòng tốt” của Đàm Thiếu Thành, nhưng vì ngại đụng chạm đến thể diện đàn ông của Chu Đào Nhiên nên cô không bao giờ hỏi quá chi tiết. Bản thân Phong Lan cũng chẳng biết cái cô Phùng Oánh kia từ đâu nhảy ra, Đàm Thiếu Thành chỉ quen biết xa giao với Chu Đào Nhiên mà nắm rõ chân tơ kẽ tóc sự tình còn hơn cả nhân vật chính, nếu như không phải là Đàm Thiếu Thành cố tình dò hỏi thì Phong Lan chỉ có thể thừa nhận rằng mình quá mức ngây ngô.

“Tôi cũng chỉ mất công một chút.” Đàm Thiếu Thành che miệng cười. “Tính tôi tò mò, biết làm thế nào được?” Hiếm lắm mới gặp được một vở kịch hay, tất nhiên phải xem cẩn thận kỹ càng một chút.” Đây chính là lý do khiến Phong Lan không cách nào làm bạn được với Đàm Thiếu Thành. Mỗi khi cô mạnh mẽ mềm lòng với Đàm Thiếu Thành thì cô ta lại ngay lập tức giở trò gì đó khiến người ta khó chịu rồi thích thú chứng kiến điều đó.

Phong Lan cảm thấy cô ta vừa đáng ghét lại vừa đáng thương. “Tôi đoán là chị rất thiếu thốn tình cảm.”

“Nếu đúng là thế thì đã làm sao?” Đàm Thiếu Thành vẫn không hề tỏ vẻ tức giận. “Còn cô không thiếu thốn tình cảm, cô quen làm nhân vật chính, quen

được người khác yêu chiều. Kết quả là đàn ông họ chọn người khác, đá phăng cô đi. Kịch người ta diễn như keo như sơn mà cô chẳng có vai, cho nên cô không chịu nổi, dù rằng cô vốn cũng không định giành lại anh ta. Cô nên biết là, một số người không bao giờ có số được làm nhân vật chính, họ phải đứng từ xa, nếu không mở to mắt để nhìn thì đến kịch hay cũng chẳng bao giờ được được xem. Cho nên, hãy thông cảm cho thói tò mò tọc mạch của bà quả phụ này đi.”

“Đừng có tỏ vẻ khổ sở, đáng thương như vậy nữa đi, chị là quả phụ thì liên quan gì đến tôi? Không phải chị đã phân tích mổ xẻ tôi chi li kĩ càng đó sao? Về mặt tình cảm thì tôi thường ghen tị đố kỵ người có, khinh thường cười nhạo người không mà.”

Phong Lan uống hết cốc nước lạnh, cả người cô dường như cũng bị đá lạnh làm cho tê dại, đến tâm trạng cũng trở nên tiêu cực. Cô đắm chìm trong suy nghĩ rồi thở dài. Đàm Thiếu Thành nói cô kiêu ngạo, sự kiêu ngạo đáng ghét. Dù sao đi nữa, Đàm Thiếu Thành cũng đã từng lấy chồng, chồng mất thì rõ là bất hạnh rồi, nhưng của cải để lại cũng không hề ít. Còn bản thân cô thì sao, sắp ba mươi đến nơi rồi mà vẫn chưa kiếm được tấm chồng nào. Bảo là xác định tập trung vào đầu tư xây dựng sự nghiệp, không coi chuyện lập gia đình là quan trọng đã đành một nhẽ, vấn đề ở chỗ cô biết rõ trong sâu thẳm lòng mình vẫn khát khao có một người đàn ông tốt và một mái ấm để đi về. Cô muốn hằng ngày về đến nhà, được cùng ngồi vào bàn ăn với người mình yêu, cô muốn hai người nắm chặt tay nhau mỗi lúc đi trên đường, hề gặp người quen lại âu yếm giới thiệu: “Đây là ông xã của tôi”.

Chuyện kết hôn nếu không tha thiết thém muốn thì mới cứng cỏi, vững vàng được, chứ mong cầu mà không đạt được thì quả là đáng xấu hổ. Đến khi tâm trạng trở nên nhẹ nhõm hơn một chút, Phong Lan mới bắt đầu để ý thấy hôm nay Đàm Thiếu Thành không ngồi ở vị trí quen thuộc mà cô ta vẫn hay ngồi, chưa kịp mở miệng hỏi tại sao thì ánh mắt đang di chuyển của Đàm Thiếu Thành đã cho cô đáp án.

Phong Lan dõi theo hướng nhìn của Đàm Thiếu Thành, chỉ thấy phần lưng của một người đang ngồi gần cửa sổ. Còn ở vị trí của Đàm Thiếu Thành lại rất dễ quan sát nửa bên người của người đó. Phong Lan nửa đùa nửa thật cảnh cáo: “Không được giở trò tán tỉnh khách hàng của tôi đâu nhé!” Đàm Thiếu Thành cười thành tiếng, trả lời: “Hàng ngon mà cô cũng không thích sao?”

Tiếng cười đánh động Lưu Khang Khang, cậu ta cầm theo cây lau nhà chạy đến chỗ người ngồi gần cửa sổ, khom lưng ghé tai nói vài câu gì đó,

rời người nọ đứng dậy, xoay mình nhìn về phía Phong Lan và Đàm Thiếu Thành.

Phong Lan hướng thẳng về phía người đó, ánh mắt bất giác lảng tránh cái nhìn trực diện của cậu ta, xít răng khế nói với Đàm Thiếu Thành: “Tôi có đạo đức nghề nghiệp của tôi.”

“Thế thì vừa khéo, vì tôi lại chẳng có điều ấy.” Đàm Thiếu Thành cố ý nói to, cười rạng rỡ vẫy Lưu Khang Khang. “Này Khang Khang, cậu ta là bạn cậu à? Ngồi ở đấy lâu lắm rồi, sao cậu không qua giới thiệu cho chị Đàm này biết với?”

Khang Khang không bỏ lỡ cơ hội, vội rảo bước về phía hai người, xoa hai tay vào nhau, lấp ba lấp báp nói với Phong Lan: “Là thế này ạ, chị chủ ơi, em có chuyện này muốn nói với chị, lúc nãy thấy chị bận nên không dám mở miệng.” Cậu ta xoay người chỉ về phía anh chàng đứng cách đó mấy bước.

“Anh ấy là bạn em, đang đi tìm việc, cho nên em mới, em nghĩ là...”

“Ồ...” Phong Lan cũng không hiểu tại sao mình lại kéo dài âm thanh cảm than đó ra như vậy, như thể sức tỉnh sau khi hiểu ra sự việc. “Ồ, không phải khách đến ăn cơm à! Phong Lan, cô không cần phải giữ đạo đức nghề nghiệp nữa nhé.” Phản ứng của Đàm Thiếu Thành không thua kém gì Phong Lan, cô ta nheo mắt cười, nói. “Hóa ra là đi tìm việc. Phải rồi, bà chủ và nhân viên với nhau có cần phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp không?”

Phong Lan làm mặt nghiêm nói với Đàm Thiếu Thành: “Nhà hàng chúng tôi có sổ đen đấy, khách hàng quen cũng không nằm ngoài quy định đâu.” Cô giữ nguyên thái độ như vậy nhìn sang Lưu Khang Khang. “Bây giờ cậu kiêm cả chức quản lý cửa hàng để tuyển người nữa à?” “Không phải, chị Phong Lan. Thực sự là anh bạn em đang rất cần việc làm!” Lưu Khang Khang không ngại thái độ của cô, rắn mặt năn nỉ. “Làm ơn đi mà chị Phong Lan, em biết là chị tốt bụng nhất mà, được không chị, được không...”

“Cậu mà cứ túm lấy tay tôi nữa thì có tin là tôi sẽ đóng gói cậu gửi trả lập tức về cho cậu cậu ngay lập tức không?” Phong Lan bị Lưu Khang Khang túm lấy tay lắc lắc lắc để đến chóng cả mặt, cậu nhóc vô tích sự Lưu Khang Khang này, từ khi vào nhà hàng cô làm, nói thì nhiều, ăn thì lắm, có mỗi làm việc lại chẳng đâu vào đâu. Không phải vì nể mặt người cậu của Lưu Khang Khang là Tăng Phi thì Phong Lan không đời nào giữ một nhân viên làm thêm vào mùa hè như thế này. “Lưu Khang Khang, cậu chỉ cần chăm làm bằng một nửa những việc gây phiền phức của cậu là tôi đã cảm kích lắm rồi. Cậu

ta là bạn như thế nào với cậu?” Phong Lan ghi ngờ hỏi. Cô không biết rõ về mối quan hệ bạn bè của Khang Khang cho lắm, tuy nhiên mới nhìn sơ qua cũng biết anh chàng kia rõ ràng lớn hơn Khang Khang vài tuổi trong khi Khang Khang mới chỉ là cậu thanh niên mới lớn vừa tốt nghiệp trung học, lại không phải người ở đây. Hơn nữa, nếu đúng là Khang Khang có người bạn như cậu ta giới thiệu thế thì chẳng có lý do gì mà bây giờ cô mới gặp lần đầu. Trước ánh mắt tra khảo của Phong Lan, Khang Khang chỉ biết thật thà thú nhận: “Vừa mới quen gần đây ạ.”

“Quen ở đâu?”

“Ồ... ở trường ạ, không phải, mà là... quen lúc tụ tập bạn bè ạ...” Khang Khang gãi đầu gãi tai, lúng búng. Cậu đọc được trên khuôn mặt Phong Lan hiện rõ ràng bốn chữ “đi lừa quỷ đi”.

“Thật ra là ở quán net.” Có người ra tay giải vây hộ Khang Khang. Khang Khang nghe thấy tiếng nói bèn ngoảnh đầu sang, lúc này mới phát hiện “người bạn” mà mình dẫn đến không biết từ lúc nào đã đứng ngay bên cậu. “Quen tôi hôm qua.”

Phong Lan lại liếc nhìn anh chàng, ngữ điệu của anh ta chậm rãi, bình tĩnh, điều khiến Phong Lan ngạc nhiên hơn cả là anh ta còn dám nhìn thẳng vào mắt cô, tuy không có vẻ lắc cắc nhưng đây hoàn toàn không phải là thái độ kính nể và nhún nhường của một người đi xin việc cần có. Biết cô đang đánh giá mình nhưng anh ta vẫn nhìn thẳng vào mắt cô như trước, không hề né tránh.

“Lưu Khang Khang, ai cậu cũng dám đưa đến nhà hàng của tôi hay sao! Tôi qua lại còn đến quán nét chơi thâu đêm nữa, thảo nào ban ngày làm việc lờ đờ, lúc cậu cậu dẫn đến đây, cậu đã hứa với tôi những gì?”

“Có chơi thâu đêm đâu ạ, chỉ chơi một lát thôi mà. Chị Phong Lan, chị không được dùng con mắt thiếu khách quan để đánh giá người khác. Em đã nói với anh bạn em là, chị chủ của nhà hàng này là người phụ nữ tốt bụng nhất, thấu tình đạt lý nhất trong phạm vi bán kính mấy trăm mét trong khu vực này.” Khang Khang ngẫm nghĩ thêm một lát rồi mồm mép trơn tru nịnh thêm. “Lại còn xinh đẹp nữa.”

“Cậu thôi ngay đi.” Phong Lan lạnh tanh không thay đổi sắc mặt, dựa vào thành ghế, thủng thẳng chậm rãi nói với “nhân vật chính” đang đứng cạnh Lưu Khang Khang. “Cậu muốn xin việc à? Nhưng hình như cửa hàng của chúng tôi không thiếu nhân viên.”

Phong Lan phải công nhận ánh mắt tự tin của người đi xin việc này khiến cô có chút tò mò. Anh ta ăn mặt không được bánh bao, gọn gàng cho lắm, lại

chịu đi theo Khang Khang đến tiệm đợi cả buổi sáng, chứng tỏ nhu cầu tìm việc của anh ta đã rất bức thiết. Cô thậm chí còn có chút mong đợi một cách ác ý, liệu anh ta có cố gắng đến mức nhún mình để kiếm được việc làm này hay không.

“Việc gì tôi cũng làm được, điện nước, tạp vụ, chạy bàn đều không thành vấn đề. Mong chị cân nhắc giúp cho.”

Anh ta đang nhờ cậy cô đấy sao? Thế mà ở sông lưng vẫn thẳng tắp như quân bút.

“Anh bạn em thông minh lắm, học cái gì cũng nhanh.” Khang Khang sốt sắng góp lời.

Phong Lan nhắc nhở: “Cậu mới quen cậu ta tối qua mà! Cậu ấy người ở đâu? Trước đây đã từng làm những việc gì? Cậu có biết hết không?” Khang

Khang đáp: “Anh ấy chơi game siêu đẳng luôn, thao tác cực giỏi, khi e bị chúng nó “tiêu diệt”, anh ấy đã “cứu” em bao nhiêu lần. Chị có biết trò mà em đang chơi không...À, chị là con gái, không biết cũng không có gì lạ, đây là game mà “trai thẳng” nào cũng mê.”

Phong Lan chán chảng buồn trả lời những câu hỏi ngóc ngách tột đỉnh của cậu ta. Tăng Phi thuyết phục chị gái mình cho Lưu Khang Khang ra ngoài xã hội để rèn luyện quả nhiên sáng suốt.

“Phong Lan này, nếu như nhà hàng của cô không thực sự thiếu người làm thì vừa hay công ty tôi đang cần một thợ sửa điện nước đấy.” Đàm Thiệu Thành nãy giờ chỉ im lặng ngồi nhìn, bỗng tham gia câu chuyện. Cô ta ngừng lại vài giây, cúi xuống mở túi xách rồi nói tiếp. “Anh chàng đẹp trai, vẫn chưa biết phải xưng hô tên tuổi thế nào nhỉ?”

“Em á, Em là Lưu Khang Khang, không phải chị đã biết rõ...” “Người ta hỏi cậu đấy à? Sáng ngủ dậy cậu chưa soi gương sao?” Phong Lan không chịu nổi, có nhân viên như thế này, người ngoài trông vào thật mất hết cả tiếng tăm thanh thế của nhà hàng.

Khang Khang đau khổ sờ lên mặt. “Em trông cũng được mà!” Phong Lan không hơi đâu để ý đến cậu ta nữa, đưa tay ngăn cản Đàm Thiệu Thành đang định chìa danh thiếp cho người kia lại. “Sao phải vội thế? Phải biết xếp hàng đúng trật tự chứ. Tôi đã phỏng vấn xong đâu.” Rồi cô trưng ra vẻ mặt hiền hòa nhất từ sáng đến giờ nói với người kia: “Cho tôi xem chứng minh thư của cậu được không?” Anh ta mỉm cười, lấy từ trong túi quần ra chiếc chứng minh thư, vài tờ tiền lẻ cũng rơi ra theo, theo như Phong Lan ước tính thì số tiền đó không quá một trăm tệ. Nếu như đây là tất cả gia sản của anh ta thì rõ là phải nhanh chóng tìm việc kiếm cơm rồi.

“Đinh Tiểu Dã,” Phong Lan chậm rãi đọc tên anh ta. “Hai mươi bảy tuổi.” Cô lại nhìn mặt anh ta như thể để chứng thực số tuổi, nhiều hơn so với cô phỏng đoán, tuy nhiên vẫn ít tuổi hơn cô.

Hộ khẩu của Đinh Tiểu Dã khiến Phong Lan liên tưởng đến “vùng sâu vùng xa”. Điều này khiến cô cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Tỉnh X, trông không giống lắm.” Phong Lan nhận xét.

Tôi dân tộc Hán, trên chứng minh thư có ghi.” Người thanh niên tên Đinh Tiểu Dã này dùng giọng trần thuật để nhắc cô.

Phong Lan thấy tai mình nóng lên, ngốc nghếch cũng có thể gây truyền nhiễm, cứ như thế này người ngoài nhất định sẽ cho rằng nhà hàng của cô là nơi hội tụ của những người có chỉ số thông minh thấp. “Dân tộc Hán, cũng không giống.” Cô ương bướng tiếp tục phủ nhận. Đường nét trên gương mặt Đinh Tiểu Dã rất rõ ràng sắc sảo, không phải là ngoại hình phổ biến mà cô hay gặp.

Anh kiên nhẫn đáp: “Bà ngoại tôi là người dân tộc Kazakhstan.”

“Tại sao lại chạy tuốt từ đó về đây tìm việc?”

“Tôi không còn ai thân thích ở nhà nữa, nên muốn đi xa thử xem thế nào.”

“Cậu cứ mua đại một cái vé xe, thích đi đâu thì đi đó rồi tình cờ đến đúng nhà hàng chúng tôi à?”

Phong Lan lại lần nữa tự cảm thấy xấu hổ vì câu hỏi kém lịch sự của mình. Không hiểu vì lý do gì mà khi gặp Đinh Tiểu Dã, cô toàn nảy ra những phỏng đoán lạ lùng, hoang đường.

Quả nhiên, anh cúi đầu nhìn mũi chân rồi cười.

“Hồi nhỏ tôi đã từng sống ở đây, bố tôi là người thành phố G, sau khi bố mẹ chia tay, tôi mới đến tỉnh X.” Đinh Tiểu Dã lại giải thích, dường như anh cũng cảm thấy điều gì đó buồn cười nhưng vẫn nén lại được. “Cậu nói cậu có dòng máu dân tộc thiểu số, lại từ tỉnh X đến, vậy thì về chuyện ăn uống...” Phong Lan đưa ra câu hỏi cuối cùng. Anh nhanh chóng dẹp tan lo ngại của cô. “Chị ăn được món gì tôi cũng ăn được món đó.” Anh nói xong liền cười, lộ ra hàm răng rất đẹp. Đây chắc hẳn là điểm cộng, vì Phong Lan thích đàn ông có hàm răng đẹp. Nhưng khi Đinh Tiểu Dã nói đến chữ “ăn”, đi cùng với hàm răng trắng đều chẵn chặn đó, lại khiến cô bỗng liên tưởng đến một loài thú, nguy hiểm nhưng...hấp dẫn.

Thực ra thì Phong Lan không hề biết người dân tộc Kazakhstan có ngoại hình ra sao, nhưng nhìn khuôn mặt Đinh Tiểu Dã, thực tình dễ khiến cho người ta mơ tưởng, dù rằng dòng máu dân tộc thiểu số của anh ta chỉ chiếm một phần tư. Cô bắt đầu cảm thấy vui vẻ, có lẽ từ giờ trở đi các khách nữ

đến nhà hàng ăn uống cũng sẽ có cùng cảm giác với cô. “Nếu nhà hàng cô không thiếu người thì sao phải mất công hỏi han vắn vẹo, giầy vò người ta kĩ càng thế?” Đàm Thiếu Thành chống cằm phàn nàn.

Phong Lan giả vờ như không nghe thấy cách dùng từ đầy ẩn ý của cô ta, đưa trả chứng minh thư lại cho Đinh Tiểu Dã.

“Cậu nói là thợ điện nước, vệ sinh tạp vụ, nhân viên bùng bê cậu đều làm được. Vậy ba việc này dành cho cậu cả. Thử việc ba tháng, lương bằng lương của Khang Khang, bao ăn, còn chỗ ở tự túc. Nếu cậu đồng ý thì chiều nay nộp một bản sao chứng minh thư cho quản lý nhà hàng, đi làm giấy chứng nhận sức khỏe, sáng mai đến làm. Nếu không đồng ý thì cứ tự nhiên đi tìm chỗ khác.”

Nụ cười của Đinh Tiểu Dã lần này thật nhẹ nhóm, tươi tắn.

Anh đáp: “Đồng ý, thưa chị chủ.”

Khang Khang hân hoan hơn hở đưa Đinh Tiểu Dã đi giới thiệu với đồng nghiệp trong quán. Đàm Thiếu Thành nghịch chiếc danh thiếp chưa kịp đưa của mình trong tay, nửa đùa nửa thật trách móc: “Nhất quyết phải tranh giành với tôi à?”

“Chị cả nghĩ rồi.” Phong Lan không định tranh cãi, đứng lên chỉnh sửa lại váy áo.

“Thế tại sao cô lại giữ cậu ta lại?”

Phong Lan nhướn mày đáp: “ Vì không muốn cậu ta rơi vào miệng mãng xà.”

“Từ bi quá.” Đàm Thiếu Thành giả vờ hoan hô tán thưởng. “Phong Lan ơi Phong Lan, ai là mãng xà, ai nuốt chửng ai vẫn chưa biết được đâu. Nếu cậu ta mà có ngoại hình khác, liệu cô có nhận không? Tính háo sắc ai mà chẳng có, có gì đâu mà không dám thừa nhận? Lòng dậy sóng rồi phải không? Dù sao thì cô cũng đang đơn chiếc mà.”

“Đã bao lâu rồi chị không gặp gỡ đàn ông rồi...nếu mà có thể thật thì tôi thích da phải trắng hơn cơ.”

“Chị Phong Lan, em đưa anh Tiểu Dã đi photo chứng minh thư nhé.” Lưu Khang Khang chạy đến xin phép.

Đàm Thiếu Thành nhân cơ hội đó nở nụ cười quyến rũ với Tiểu Dã đứng phía sau Khang Khang.

“Cẩn thận nhé! Cậu chính là kiểu mà chị chủ ở đây thích đấy!” Lưu Khang Khang nghe thế sợ rúm người lại. Phong Lan lạnh lùng lườm Đàm Thiếu Thành, quay sang đặt tay lên vai Khang Khang, kéo cậu sang một bên, nói với giọng gần gũi thân thiết. “Khang Khang này, cậu của cậu là bạn tôi, cho

nên tôi nói với cậu vài lời chân tình với tư cách người lớn thế này. Đầu tiên, làm người phải biết mình là ai. Thứ hai, nếu cậu mò đến quán net chơi thâu đêm cái trò của “trai thẳng” kia nữa, cậu cậu sẽ bẻ gãy ngón tay cậu...Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất, nếu là “trai thẳng” thì chẳng bao giờ phải tự khoe mình là “trai thẳng” cả.